

Для покращення такого стану справ доцільно було б діяти у двох напрямках. По-перше, розподілити ризики між тим, хто дає кредит, і позичальниками, оскільки кредитування – це двостороння угода, і обидві сторони повинні нести певну частку ризику, а не лише боржник. По-друге, переглянути законодавство в сенсі покращення умов для власників простих акцій порівняно з власниками привілейованих, які сьогодні є вельми дискримінаційними для перших.

Загалом можна констатувати, що порівняно із європейською, англо-американською та японською системами корпоративного управління в Україні не забезпечено достатньої прозорості діяльності АТ і треба прагнути до значно ширшого доступу акціонерів і громадськості до інформації про діяльність підприємств, що унеможливила прояви та корупції. Крім того, як відомо, чим прозоріша діяльність корпорації, тим привабливішою вона є для інвесторів. З цієї метою доцільно включити до кола питань, що не є конфіденційними, такі: інформація про власників найбільших пакетів акцій, розмір винагороди провідних менеджерів та ін.

Тому корпоративне право – це відносно нова сфера. До першочергових та найважливіших напрямків вдосконалення системи корпоративного управління слід зарахувати забезпечення захисту прав акціонерів, особливо дрібних. Це сприятиме залученню коштів як вітчизняних, так і іноземних інвесторів, а також більш оптимальному та раціональному розподілу капіталу в масштабах української економіки. Заходи щодо вдосконалення корпоративних відносин повинні розроблятися з врахуванням як міжнародних стандартів та підходів, так і досвіду вітчизняних корпорацій і специфіки української економіки. Це дасть можливість захистити інтереси акціонерів, підвищити конкурентоспроможність українських корпорацій, оздоровити інвестиційний клімат та економіку держави.

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІ ПРАВ НА ПІДПРИЄМНИЦЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ НА ТЕРИТОРІЇ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ

Лозова Т.О., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., професор кафедри господарсько-правових дисциплін ННІПП НАВС Геліч Ю.О.

За двадцять сім років, які минули з дня аварії на Чорнобильській АЕС, території, що зазнали посиленого радіоактивного впливу, самовідновлюються із швидким часом, але питання законодавчого врегулювання здійснення господарської діяльності на території Чорнобильської катастрофи залишаються актуальним. Для того, щоб удосконалити діюче законодавство та створити нові актуальні нормативні акти в сфері регулювання вище зазначеного питання, необхідно проаналізувати систему такого законодавства, з метою виявлення відповідних недоліків та прогалин права.

Дослідженням питання правового регулювання проблем Чорнобильської катастрофи займалися ряд вчених-юристів, таких як: А.В.Балян, О.С.Баб'як, П.В.Кикоть, А.С.Ластовецький, О.Ю.Нечипоренко та ін. Проте невирішеними залишається ряд питань щодо визначення форм та методів господарювання на потенційно небезпечних територіях і землях, що відновилися, а також їх господарська придатність і правове забезпечення здійснення господарської діяльності. Після проголошення України незалежною державою, у 1991 році відбулися зміни уряду та політики держави, розпочався етап «Перебудови». Необхідно було створювати нові закони для суспільства, тому в перші місяці нової влади було підтримано та затверджено Закон України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи». Але цей нормативний акт не містив конкретних умов розвитку господарської діяльності на забрудненій території. У 1992 році Кабінетом Міністрів України було прийнято Постанову «Про створення в м. Чорнобилі міжгалузевого науково-технічного центру «Укриття». Це було поштовхом до того, щоб на територіях забруднених внаслідок Чорнобильської катастрофи почала здійснюватися господарська діяльність в рамках щільного державного контролю та в цільових проектах, які діяли на підставі державних проектів,

спрямованих на подолання наслідків Чорнобильської катастрофи. Україна була визнана на світовій арені, як незалежна суверенна держава, зі сторони іноземних держав поступово стали надходити пропозиції щодо підтримки та допомоги у вирішенні складної екологічної ситуації після Чорнобильської катастрофи. У 1995 році було підписано Меморандум «Про взаєморозуміння між Урядом України та Урядами країн «Великої сімки» і Комісії Європейського Співтовариства стосовно закриття Чорнобильської АЕС». Це був величезний крок на шляху відновлення господарської придатності земель Чорнобильської катастрофи. У 1996 році 28 червня було прийнято Конституцію України — основний закон нової незалежної держави. Конституція України заклала конституційні засади захисту населення та території від наслідків аварії та перспективи розвитку господарської діяльності на території Чорнобильської катастрофи. На сучасному етапі нормативно-правового регулювання суспільних відносин в Україні, захист населення від наслідків Чорнобильської катастрофи детально врегульовано у чинному законодавстві в розрізі трьох аспектів: протирадіаційний, медичний і соціальний. Основним нормативним актом, який регулює ці сфери відносин є Закон України «Про Загальнодержавну програму подолання наслідків Чорнобильської катастрофи на 2006-2010 роки». Цей закон передбачає поетапний план дій щодо відновлення території, яка зазнала радіаційного забруднення під час аварії на Чорнобильській АЕС. У розвиток положень цього закону було прийнято ряд нормативних актів: Постанова Верховної Ради України «Про стан, заходи і перспективи подолання наслідків Чорнобильської катастрофи» (2008 р.), наказ «Про затвердження Правил радіаційної безпеки при проведенні робіт у зоні відчуження і зоні безумовного (обов'язкового) відселення» (2008 р.), Постанова Верховної Ради України «Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Сучасний стан і актуальні завдання подолання наслідків Чорнобильської катастрофи»» (2009 р.), розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Стратегії поведінки з радіоактивними відходами України» (2009 р.). Проте на сьогодні, в законодавстві України залишається невирішеним питання правового регулювання господарської діяльності на території, що зазнала радіаційного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи. Вважаємо, що ці питання є актуальними, сучасними та необхідними в подоланні наслідків Чорнобильської катастрофи.

Таким чином, організація та регулювання господарської діяльності на території земель радіаційного забруднення, відображає економічний інтерес держави. Забезпечення повноти господарської придатності вказаних земель можливо при вжитті додаткових заходів радіаційного захисту. Отож, існує необхідність розробки нормативних актів, які створять ефективні передумови здійснення господарської діяльності на території Чорнобильської катастрофи, зробить такі території інвестиційно привабливими не тільки для вітчизняних підприємців, а також для іноземних суб'єктів господарювання.

ПРАВА ВЕКСЕЛЕДЕРЖАТЕЛЯ ЗА ЧИННИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Єрмолюк С.М., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., професор кафедри господарсько-правових дисциплін ННПП НАВС Геліч Ю.О.

Відповідно до п. 1.2 Постанови Правління Національного Банку України Про затвердження Положення про порядок здійснення банками операцій з векселями в національній валюті на території України від 16.12.2002 № 508 векселедержатель - юридична або фізична особа, яка володіє векселем, що виданий або індосований цій особі чи її наказу, або індосований на пред'явника, або шляхом бланкового індосаменту, чи на підставі інших законних прав.

Вексель, опротестований нотаріусом у встановленому законом порядку, є виконавчим документом.

Зміни до тексту векселя можуть вноситися за ініціативою його держателя виключно векселедавцем. Держатель векселя повинен дати згоду на внесення